

DESPRE ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

Ați auzit astăzi, în citirea Evangheliei, cum Domnul Iisus Hristos l-a înviat în mod minunat pe fiul văduvei din orașul Nain. Știți că Domnul i-a înviat și pe fiica lui Iair, și pe Lazăr cel aflat în mormânt de patru zile. Oamenii necredincioși râd pe seama credinței noastre în învierea morților, considerând-o basm, legendă. Dar straniu, cu toate acestea ei cred cu naivitate că morții pot fi înviați prin metode științifice.

În orașul Tașkent, odată, s-a crezut într-adevar că poate fi înviat un copil mort deja de doi ani, al cărui trup fusese îmbibat cu acid azotic... Noi, creștinii, nu credem în asemenea „minuni” științifice, dar credem că la Dumnezeu toate sunt cu putință.

Pilda spune că într-un orașel mic, Nain, era dus spre înmormântare singurul fiu al unei văduve nefericite. Domnului Iisus Hristos i S-a făcut milă de ea, i-a oprit pe cei care purtau sicriul și a spus: "*Tinere, fie-ți spun scoală-te!*" Și s-a sculat mortul și s-a ridicat, privind cu uimire împrejur.

De ce Domnul Iisus Hristos învia morții? Ce L-a determinat la așa ceva? Dragostea și compătimirea pentru omul cel căzut, condamnat la moarte, Îl îndeamna spre aceasta. Citim în Evanghelie că, înaintea învierii lui Lazăr, Hristos era emoționat și I-au curs lacrimi din ochii sfinți... nu putea să privească cum se sfășiau de durere Marta și Maria, surorile lui Lazăr. Mila și dragostea Îl călăuzeau atunci. Dar oare numai mila? Doar dragostea? A fost și o altă cauză: trebuia să arate neamului omenesc că El, Domnul Iisus Hristos, este stăpân și peste moarte. Era necesar ca oamenii, văzându-L pe cruce răstignit, să nu se tulbure. Trebuia să arate că El putea să nu moară, dar de bunăvoie S-a dat pe Sine la moarte, pentru a ne mântui pe noi toți din moartea cea veșnică.

A fost și o a treia cauză. Învierea lui Lazar trebuia să însemne pentru noi chipul învierii noastre duhovnicești, al mântuirii din moartea păcatelor spre viața veșnică. Sfântul Apostol Pavel mărturisește că învierea noastră din moartea păcatelor la viața veșnică a fost principalul scop al Domnului Iisus Hristos. Pentru aceasta a venit El pe pământ, pentru aceasta S-a adus pe Sine jertfă.

Învierea fiului văduvei din Nain, *frescă*

Oare beția nu distruge trupul, iar sufletul nu-l coboară până la starea animalică?

Oare minciuna nu putrezește omul, cum carii mănâncă lemnul?

Oare mândria și preainălțarea, vorbirea de rău și defăimarea nu resping prin mirosul lor urât? Iar vorbirea de rău este mirosul morții. Viața în păcate, în slujirea josnică a patimilor și poftelor, nu este viața, ci descompunere. Descompunerea duce la moarte. De la această descompunere se moare, mor cu această moarte duhovnicească mii și milioane de oameni nefericiți care nu L-au găsit pe Hristos, care nu caută la El mântuire din descompunerea duhovnicească.

Iar pe noi, cei care înțelegem aceasta, care L-am primit pe Hristos în inima noastră și am primit de la El puterea de a fi copii ai lui Dumnezeu, Domnul ne cheamă să renaștem.

Iată spre ce ne îndeamnă Domnul, iată pentru ce era necesară învierea morților, această preînchipuire a învierii duhovnicești, dezbrăcarea omului cel vechi și îmbrăcarea lui în cel nou, zidit după Dumnezeu în curăție și adevăr.

Să cerem de la Dumnezeu ca, prin harul și milostivirea Sa, să dezbrace de pe noi chipul urât mirositor al omului care se descompune în păcate și poftă, și să ne îmbrace în hainele luminoase și curate ale vieții veșnice. Amin!

(Sfântul Luca al Crimeei, *Predici*)